

Posudek oponenta k diplomové práci Petry Mráčkové na téma – Rekognice v trestním řízení

Diplomantka si zvolila zajímavé téma, jde o procesní úkon, který je relativně často používán a má většinou podstatný význam pro objasnění trestné činnosti. Při zpracování tématu zvolila autorka metodu kompilace i komparace, práce je rozdělena do šesti základních kapitol a obsahuje i několik příloh – praktických ukázek tohoto úkonu v trestním řízení. K seřazení jednotlivých kapitol lze snad vytknout jen to, že kapitola pátá mohla být zřejmě zařazena hned za úvodní část a kapitoly č. 2 a 3 mohly být spojeny do jediné. Jinak lze ale kladně hodnotit rozsah literatury, ze které diplomantka čerpala.

Pokud jde o obecně teoretická východiska rekognice, diplomantka se nejprve správně zabývá i historií rekognice v České republice, respektive vývojem právní úpravy tohoto procesního úkonu a tato část je zakončena vztahem k jiným kriminalistickým metodám. Formálně ani obsahově této kapitole nelze nic vytknout.

Kapitoly dvě a tři, které měly být zjevně spojeny, jsou částmi práce, kde autorka rozebírá jednotlivé druhy rekognice. Tyto kapitoly jsou velmi pečlivě a dostatečně podrobně zpracovány a autorka zde projevuje na několika místech i vlastní názor (např. str. 22). Tuto část práce je tedy možno hodnotit jako velmi zdařilou.

Kapitola čtvrtá se týká subjektů a objektů rekognice, je velmi stručná a mohla být, obdobně jako kapitoly dvě a tři spojena zřejmě s částí první.

V páté kapitole se pak autorka zabývá obecnými zásadami pro provedení rekognice a úvodem podrobně vysvětluje, proč jde o neopakovatelný a neodkladný úkon. Dále správně zdůrazňuje nezbytnost předchozího výsledku poznávající osoby. I v této kapitole diplomantka vyjadřuje některé vlastní myšlenky, popřípadě odkazuje na přílohy své práce nebo na příslušnou judikaturu. Diplomantka nevynechala ani důležitou otázku – povinnost strpět úkon rekognice a poukazuje přitom na zásadní nález Ústavního soudu (str. 46). Velmi důsledně se autorka zabývá i otázkou podobnosti přivzatých objektů s objektem ztotožňovaným, stejně jako přípravou a provedením rekognice, která je již obsažena v kapitole šesté. Tato část navíc obsahuje i srovnání se slovenskou úpravou. Obě tyto kapitoly diplomové práce je třeba hodnotit velmi pozitivně, autorka pracuje s celou řadou pramenů a vyslovuje i vlastní názory.

V závěru práce, který fakticky představuje i úvahy *de lege ferenda*, poukazuje diplomantka na nedostatečnou zákonnou úpravu práv a povinností ztotožňované osoby a dává do úvahy doplnění trestního řádu, stejně jako v otázce vztahu mezi rekognicí dle fotografií a rekognicí *in natura*. Je toho názoru, že ta okolnost, že rekognice dle fotografií „nesmí bezprostředně předcházet“ rekognici *in natura*, by mělo být vyjádřeno konkrétněji, např. v rozmezí týdnů či měsíců. Současně si ovšem autorka uvědomuje problematiku takové úpravy a správně uzavírá, že je na soudech, aby se při posuzování důkazní hodnoty rekognice důsledně zabývaly tím, že jí předcházela rekognice dle fotografií.

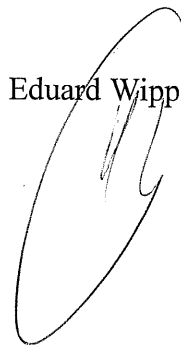
Diplomovou práci je třeba hodnotit jako velmi zdařilou jak z hlediska formálního, tak z hlediska obsahového. Autorka čerpala z velkého množství pramenů, často a správně citovala judikaturu, včetně nálezů Ústavního soudu a vyjadřovala nejen v Závěru vlastní názory na některé problémy. Je zřejmé, že tyto názory vycházejí z velmi dobré znalosti dané

problematiky. V případě kvalitního ústního projevu by práce mohla být hodnocena i jako výborná.

V Plzni dne 26.4.2016

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická
Katedra trestního práva

JUDr. Eduard Wipplinger

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'E' followed by several loops and a final flourish, enclosed within a large, hand-drawn oval.